

เรื่องและภาพโดย ธีญสุดา ทองมี

หมาป่าไม่ใจร้ายแล้วนะ

เรื่องและภาพ : ชัญสุดา ทองมี

หนังสือสำหรับเด็กเริ่มหัดอ่าน 7-10 ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2562

ผลการสร้างสรรค์ในรายวิชา วาด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หมาป่า ไม่ใจร้ายแล้วนะ

ธัญสุดา ทองมี

สวัสดีครับทุกคน ผมชื่อเจมส์ เป็นหมาป่าตัวร้าย
ในโลกนิทาน ทุกคนคงจะรู้เรื่องราววิกรกรรมของตระกูล
หมาป่าผู้แสนเจ้าเล่ห์ผ่านนิทานก่อนนอนที่มักจะมีหมาป่า
ใจร้ายคอยรังแกคนอื่นมาบ้างนะครับ หมาป่าเหล่านั้นก็คือ
ญาติ ๆ ของผมเอง

คุณแม่ของทุกคนคงชอบเล่าให้ฟังว่าตระกูลหมาป่า
จอมแสบของผมไปทำอะไรมาบ้าง ถ้านี้ก็ไม่ออกล่ะก็
ผมจะเล่าให้ฟังเอง

ทุกคนคงเคยได้ยินเรื่องบ้านของลูกหมูสามตัวกันมา
แล้วนะครับ ใช่ครับ ลูกหมูทั้งสามที่ถูกหมาป่าใจร้ายเป่า
บ้านปลิวหายไป นั้นเป็นฝีมือของ
คุณปู่จอร์จผู้บ้ำพลังของผมเอง
ท่านเป่าบ้านฟางของลูกหมูตัว
ที่หนึ่งและตามด้วยบ้านไม้ของ
ลูกหมูตัวที่สอง

จนมาถึงบ้านอิฐของลูกหมูตัวที่สาม

คุณปู่เป่าจนลมหมด บ้านก็ยังไม่วิ่งทำให้เหล็กรอดอยู่เพียง
หลังเดียว

หรือเรื่องของหนูน้อยหมวกแดงที่ไปเยี่ยมคุณยาย
ในป่า นั่นก็เป็นฝีมือของป่าเจนิสเองครับ หม่าป้าสาวจอม
แสบที่ปลอมตัวเป็นคุณยาย ไล่ชุดลูกไม้ไปหลอกหนูน้อย
หมวกแดง

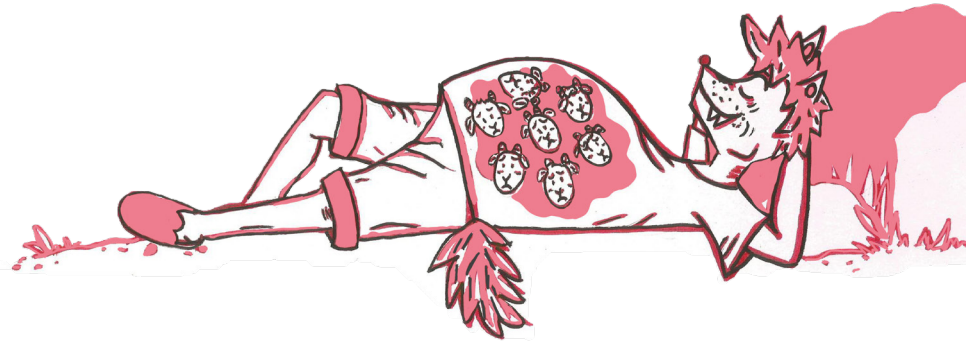

“โอ๊ยวันนั้นเป็น
วันที่ตกลงมาเลย
แค่ป่าฉีกปากยิ้มกว้าง
จนเห็นเขี้ยวหนูน้อย
หมวกแดงก็กลัวตัวลั่น
วิ่งหนีป่าไปเลยละ
ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

วีรกรรมของป่าเจนิสมีเยอะมาก จนเธอได้ฉายาว่า
เจนิสจอมแสบอย่างไรละ

ตระกูลหม่าป้าของเราโด่งดังในเรื่องรังแกผู้อื่นมา
หลายทศวรรษตั้งแต่บรรพบุรุษแล้วละครับ ผู้คนต่างหวาดกลัว
ตระกูลหม่าป้าจนไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้พวกเรา

จนอยู่มาวันหนึ่งลุงจอร์นผู้แสนเจ้าเล่ห์ไปหลอก
ลูกแพะเจ็ดตัวมากินทำให้แม่แพะโกรธมาก เธอใช้อูบาย
หลอกฆ่าท้องขณะที่ลุงจอร์นกำลังหลับเพื่อช่วยเหลือลูก ๆ
ของเธอแล้วไล่หिनกลมเจ็ดก้อนเข้าไปแทน เมื่อลุงจอร์นตื่น
ขึ้นมา ลุงแบกท้องเดินไม่ไหว ล้มกลิ้งตกลงบ่อน้ำไป

เรื่องนี้ทำให้พ่อแม่ของผมกลัวว่าถ้าเรายังไปแกล้ง
ผู้อื่นแบบนี้ต่อไป พวกเราจะมีจุดจบเหมือนอย่างลุงจอร์น
สักวันแน่ ๆ

ชีวิตของพวกเราจึงไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบอีกต่อไป
ตระกูลหมาป่าของเราต้องเลิกนิสัยชั่วร้ายและเริ่มทำตัว
เป็นมิตรกับทุกคนให้มากขึ้น

ซึ่งในตอนแรก ๆ ก็ค่อนข้างลำบากครับพ่อแม่ของผม
ต้องตั้งใจเลิกกินเนื้อสัตว์และหันมากินผักและผลไม้แทน
เพื่อให้คนอื่น ๆ เชื่อมั่นในตัวพวกเขา

นอกจากนี้ พ่อแม่ของผมนั้นคอยช่วยเหลือและแบ่งปันอาหารให้กับเพื่อนบ้านของเรามากมายทั้งเจ้าชายกบ ราพันเซล ลูกเป็ดขี้เหร่หรือแม้แต่แม่แพะกับลูกแพะที่ทั้งเจ็ด ลูกหมูสามตัว คุณยายและหนูน้อยหมวกแดง พ่อแม่ของผมนั้นพยายามที่จะเข้าไปผูกมิตรกับพวกเขาเพื่อที่จะลบภาพหมาป่าตัวร้ายในใจทุกคนให้หมดไป

เพราะตระกูลหมาป่าของเราสร้างวีรกรรมไว้มาก พ่อแม่ของผมนั้นจึงต้องพยายามอย่างมากที่จะล้างภาพจดจำในอดีตที่ตระกูลของเราทำไว้ ถึงแม้จะมีบางคนยังไม่ไว้วางใจหมาป่า แต่พ่อแม่ของผมนั้นก็กอบกู้ชื่อเสียงของเราได้มากขึ้น จนตอนนี้ พวกเขากลายเป็นเพื่อนบ้านคนสนิทกับคุณยายของหนูน้อยหมวกแดงไปแล้วละครับ

ญาติ ๆ ของผมนั้นเริ่มหันมากินผักและพยายามที่จะเป็นมิตรต่อคนอื่นมากขึ้น

แต่อย่างว่าแหละครับ ตระกูลของเราเป็นนักล่ากัน
มานานการหักดิบเล็กเป็นผู้ล่าเลยก็จะลำบากกับพวกเรา
ไม่น้อย เราเลยต้องค่อย ๆ ปรับตัวไปที่ละนิด โดยการหา
งานอดิเรกใหม่ ๆ ทำให้ไม่ให้อึดใจ

อย่างเช่นป้าเจนิสจอมแสบ
ทุกคนเชื่อไหมครับว่าป้าเจนิสของ
ผมกลายเป็นนักถักนิตตั้งไปแล้วนะ
จากเมื่อก่อนป้าจะชอบออกเที่ยว
เล่น แก่ลิ่งคนโน้น คนนี้
แต่พอป้าเริ่มสนิทกับคุณยายของ
หนูน้อยหมวกแดงยายแกก็สอน
ป้าถักนิตตั้งจนตอนนี้ ป้าเจนิส
ติดบ้าน ไม่ยอมลุกไปไหน นั่งถัก
ไหมพรมเพลินเลยละครับ

หรืออย่างคุณปู่จอร์จผู้บ้าพลัง หลังจากทีไปเป่า
บ้านของลูกหมูทั้งสามจนหมดลม ท่านก็กลับมาบ้านอย่าง
หมดแรงและต้องใช้เวลาฟื้นฟูตัวเป็นอาทิตย์เลยกว่าท่านจะกลับ
มาแข็งแรงอย่างเก่า

คุณปู่จอร์จจึงตระหนักได้ถึงสุขภาพร่างกายของท่าน
ที่ไม่มီးอะไรจริงยังยืน สุขภาพที่เคยแข็งแรงดีมีพลังมาตลอด

ก็อาจถึงเวลาที่ต้องหยุดพัก
ตอนนี้คุณปู่จอร์จ
ของผม จึงเริ่มใช้ชีวิตอย่าง
ช้า ๆ ทำนฝึกโยคะและนั่ง
สมาธิเพื่อควบคุมสติและ
อารมณ์มากยิ่งขึ้น
จนตอนนี้กลายเป็น
คุณปู่จอร์จผู้ใจดี อารมณ์
เย็นไปแล้ว

ส่วนหมาป่าอย่างผมก็พยายามเริ่มปรับตัวจากสิ่งเล็ก ๆ
คือมองทุกคนให้เป็นเพื่อนไม่ใช่อาหารอีกต่อไปและเริ่มทำตัวดี
กับคนอื่น ๆ

ถึงแม้ว่าจะยังมีบางคนที่ยกนิ้วและไม่กล้าเล่นกับผมอยู่
บ้าง...ก็พวกหนูน้อยหมวกแดงกับลูกหมูสามตัวนั้นแหละครับ
ที่โดนตระกูลหมาป่ารังแกจนฝังใจและไม่กล้าเข้ามาใกล้หรือมา
เล่นกับผมเลย แต่ก็อีกไม่นานหรอกผมจะสร้างภาพลักษณ์ใหม่
ให้พวกเขาเชื่อใจในตระกูลหมาป่าของเราให้ได้เลย!

แผนผูกมิตรพิชิตใจ

ภารกิจแรก ยิ้มมัดใจ

พ่อแม่ของผมมักจะบอกเสมอว่าการที่จะผูกมิตรกับคนอื่น
วิธีที่ง่ายที่สุดคือ รอยยิ้ม

ถ้าเราอยากผูกมิตรกับใครก็ให้ส่งยิ้มอันสดใสให้กับเขา
แต่ว่ารอยยิ้มอันสดใส มันเป็นอย่างไรรู้กัน

ทุก ๆ ครั้งที่เจอหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสาม
ผมพยายามที่จะส่งยิ้มให้แต่พวกเขากลับทำหน้าตาหวาดกลัว
และวิ่งหนีผมไปเลย หรือรอยยิ้มของผมมันยังสดใสไม่พอ
ปากของผมยังฉีกยิ้มไม่กว้าง หรือตาของผมยังโตไม่พอที่พวกเขา
จะเห็น แววตาอันสดใสและแสนจะจริงใจของผมหรือเปล่า

ผมพยายามอย่างมากที่จะส่งยิ้มให้หนูน้อยหรรษาแดง
และลูกหมูทั้งสามแต่ผลที่ได้กลับมาก็คือแวตาทวาดผวาและ
เสียงร้องตะโกนลั่นด้วยความตกใจ

หรือเพียงแค่อายยิ้มมันจะไม่พอนะ

วันต่อมาผมจึงขอให้แม่ทำคุกกี้สูตรเด็ดให้

ภารกิจที่สอง คูกี้ของแม่

ทุกคนรู้หรือเปล่าว่าแม่ของমনะ ทำคูกี้ที่อร่อยที่สุดเลย
ไม่ว่าจะเป็นคูกี้เบอร์รี คูกี้ช็อคโกแล็ตชิพ หรือคูกี้ข้าวโอ๊ต
แม่ของมนะก็ทำได้หมด แถมอร่อยทุกอย่าง แน่แน่นอนว่าไม่ผสม
เนื้อสัตว์ด้วย แต่คูกี้สูตรเด็ดของแม่ก็คือ

คูกี้ครีมชีสสตรอว์เบอร์รี แม่ของมนะเป็นคน
คิดค้นสูตรนี้ขึ้นมาเอง ถ้าใครได้ลองชิมรส
คูกี้สูตรเด็ดแสนอร่อยของแม่แล้วเป็น
ต้องติดใจทุกราย

อืมมมมถ้าผมเอาคูกี้ของแม่ไปฝาก
พวกหนูน้อยหมวกแดงกับลูกหมูทั้งสาม
พวกเขาจะต้องติดใจแล้วก็กล้าเข้ามา
คุยเล่นเป็นเพื่อนผมแน่ ๆ เลย

เข้าวันถัดมาผมจึงเตรียม
คูกี้ใส่กล่องไปฝากหนูน้อยหมวก
แดงและลูกหมูทั้งสาม แต่เมื่อพวกเขาเห็น
ผมยืนรออยู่ที่ริบหรี่หลังกลับและเดินหนี
ผมไปทันที ผมจึงวิ่งไปดักข้างหน้าและยื่น
คูกี้ให้ แต่ทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมู

ทั้งสามก็ไม่กล้ารับคูกี้ของผมไป ผมจึงโฆษณาอวด
คูกี้ของผม

“นี่เป็นคูกี้ครีมชีสสูตรอวิเบอร์รี่สูตรเด็ดของแม่ฉันเอง
ฉันเอามาฝากทุกคน”

ทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสามต่างมองหน้า
กันอย่างไม่วิใจผม

“ใครจะกล้ากินของจากหมาป่ากันละ คูกี้นี้อาจทำมา
จากเนื้อแกะก็ได้” ลูกหมูหมายเลขหนึ่งพูด

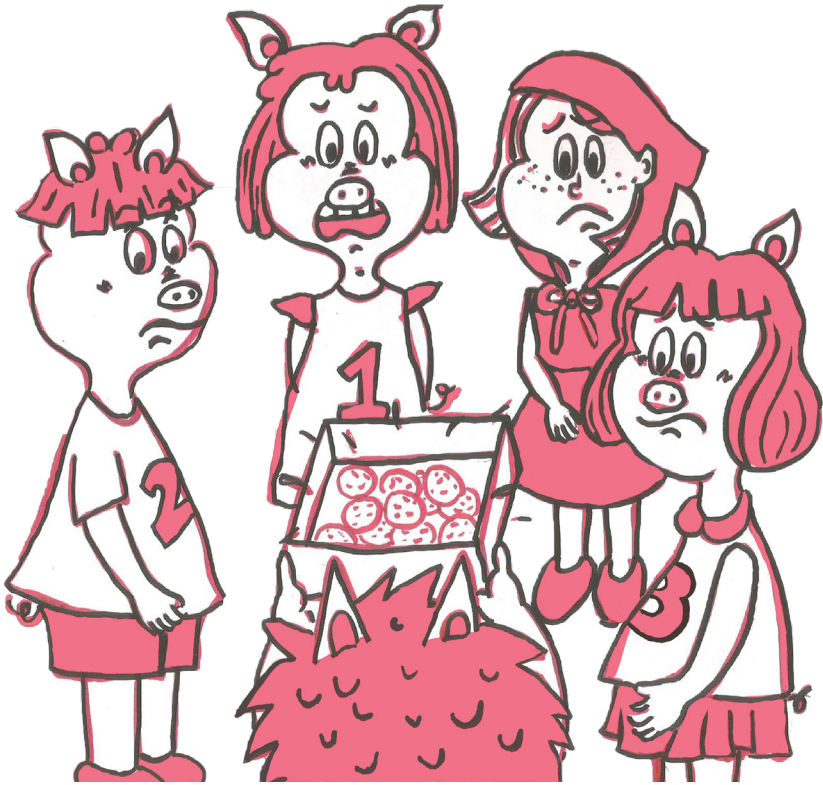
“แยกว่านั่น เธออาจใส่ยาพิษไว้ในคูกี้ แล้วหลอกให้
เรากิน” ลูกหมูหมายเลขสามบอก

“ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันไม่เอาด้วยหรอกฉันไม่อยากกิน
เนื้อแกะและยาพิษ” หนูน้อยหมวกแดงพูด

“ฉันก็ไม่กิน” ลูกหมูหมายเลขสองบอก

ทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสามยังไม่วิใจผม
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผมจึงกินคูกี้ให้ดูว่าคูกี้ของแม่ผมนะ
อร่อยแล้วก็ปลอดภัยจริง ๆ

“นี่ไงละ ฉันกินแล้ว ไม่มียาพิษ ไม่มีเนื้อสัตว์ มีแต่
สูตรอวิเบอร์รี่หวาน ๆ กับครีมชีสหอม ๆ แค่นั้น พวกเขาเผลอ
กินตุลิจีมีมือของแม่ฉันเลยนะ” ผมพูดพร้อมยื่นคูกี้ให้

หนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสามหยิบคุกกี้ไปคนละชิ้น

“แล้วทำไมเธอถึงเอามาให้พวกเราละ” ลูกหมูหมายเลขสองถามหมาป่าอย่างสงสัย

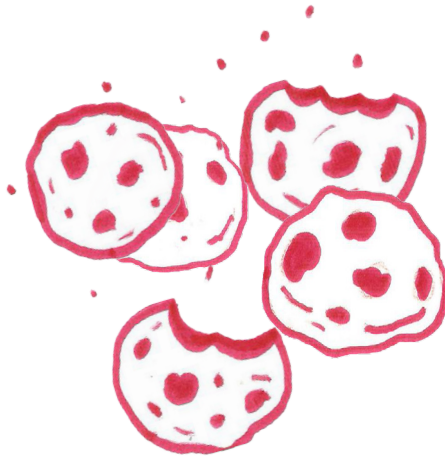
“ฉันแค่เอามาให้เพื่อนเฉย ๆ ฉันอยากเป็นเพื่อนกับพวกเธอนะ” ผมตอบพวกเขาไป

ทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสามยังคงมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจแต่ก็กินคุกกี้กันเงียบ ๆ

หลังจากที่ผมเอาคูกี้สูตรเด็ดของแม่ไปฝากหนูน้อย
หมวกแดงและลูกหมูทั้งสาม ความสัมพันธ์ของผมกับพวกเขา
ก็เหมือนจะดูดีขึ้นนิดหน่อย

เพราะหลังจากวันนั้น ทุกครั้งที่ผมยิ้มให้พวกเขา หนูน้อย
หมวกแดงก็ไม่ร้องกรี๊ดใส่ผมและพวกลูกหมูก็ไม่ได้ทำที่ท่าหวาด
กลัวผมแล้ว

พวกเขาแค่อยิ้มกลับแต่ก็ยังไม่มีใครกล้ามาเข้าใกล้ผมอยู่ดี
ผมคงต้องเดินหน้าผูกมิตรกับพวกเขาให้มากกว่านี้

ภารกิจที่สาม ขอเล่นด้วยคนนะ

เย็นวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังปีนต้นไม้เล่นอยู่คนเดียว
ผมก็สังเกตเห็นหนูน้อยหมวกแดงกับลูกหมูทั้งสามกำลังเล่น
วิ่งไล่จับกันอยู่ ผมจึงตัดสินใจเดินเข้าไปเพื่อจะขอเล่นด้วย

“น่าสนุกจังขอฉันเล่นด้วยสิ
ให้ฉันเป็นคนวิ่งไล่ก็ได้นะ”

ลูกหมูทั้งสามกับหนูน้อยหมวก
แดงมองหน้ากันสັกพักหนึ่ง
และหันไปพูดคุยอะไรกันบาง
อย่างก่อนที่จะหันมาถามผม

“เธออยากเล่นกับพวกเราจริงๆ
หรือ” ลูกหมูหมายเลขสองถาม

“ก็จริงนะสิ ฉันอยากเล่นกับพวกเธอ”
ผมตอบ

“เธอจะไม่วิ่งไล่จับพวกเราไปกินไข่ไหม”
ลูกหมูหมายเลขสามถามด้วยสีหน้ากังวล

“ฉันจะกินพวกเธอทำไมกัน ฉันเลิกกิน
เนื้อไปตั้งนานแล้วนะ” ผมตอบพวกเขาไป

“ถ้าเธออยากเล่นกับพวกเราจริง ๆ เธอต้องสัญญาก่อนว่าจะไม่ทำให้พวกเรากลัวเด็ดขาด” ลูกหมูหมายเลขหนึ่งบอก

“ฉันสัญญาค่ะฉันจะไม่ทำตัวให้พวกเธอกับ” ผมสัญญากับพวกเขา (ผมไปทำตัวให้พวกเขากลัวตอนไหนกัน)

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ เธอเป็นคนวิ่งไล่ล่าพวกเราจะวิ่งหนีเธอเอง” หนูน้อยหมวกแดงบอก

ในที่สุดทุกคนก็ยอมให้ผมเล่นด้วย นี่อาจหมายความว่าพวกเขาเปิดใจยอมรับผมเป็นเพื่อนแล้วก็ได้นะ

และเกมวิ่งไล่จับก็เริ่มต้นขึ้น ผมเริ่มวิ่งช้า ๆ เพื่อดูท่าทีของพวกเขา แต่ทุกคนก็หลอกหลอผมเก่งมาก ผมจึงยังจับใครไม่ได้สักที

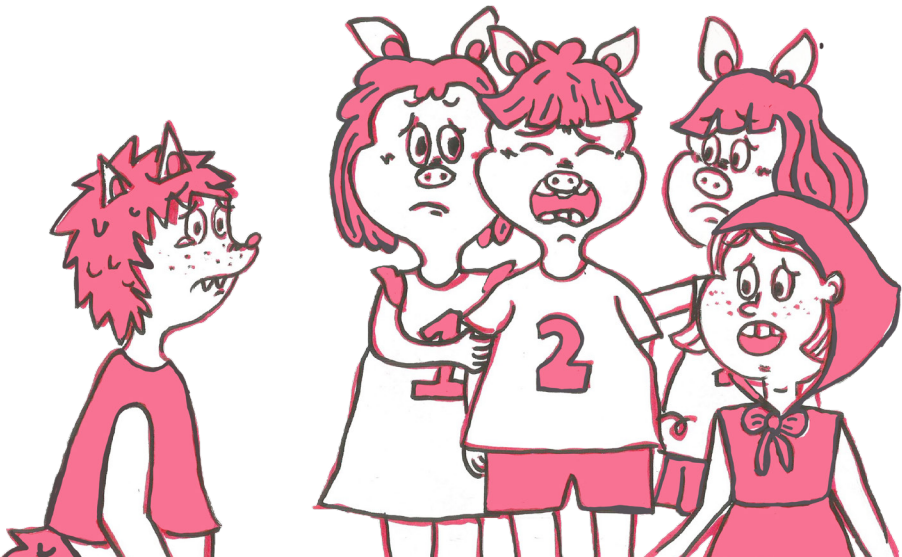
จนเมื่อผมเห็นลูกหมูหมายเลขสองเริ่มเหนื่อยและวิ่งช้าลง
ผมจึงวิ่งไล่จะจับเขา หม่าป้าอย่างผมชำนาญเรื่องการวิ่งอยู่แล้ว
มันเป็นสัญชาตญาณนักล่าของเรา

ผมวิ่งไล่กวาดเขาจนเมื่อใกล้จะจับลูกหมูหมายเลขสอง
ได้แล้วนั้น อยู่ดี ๆ ลูกหมูหมายเลขสองก็ร้องไห้โฮออกมา

ผมจึงหยุดวิ่ง แล้วค่อย ๆ ย่องเข้าไปหาเขาแทนแต่เขา
กลับร้องไห้ให้หนักกว่าเดิม

ทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูที่เหลื่อวิ่งเข้ามาเพื่อ
ปลอบเขา

“ฉันว่าเธออย่ามาเล่นกับพวกเราเลย กลับไปอยู่ในที่
ของเธอเถอะหม่าป้า” หนูน้อยหมวกแดงหันมาบอกผม

ผมจึงเดินจากมาอย่างเงิบ ๆ ทั้งลูกหมูสามตัวและ
หนูน้อยหมวกแดงคงไม่ยากเป็นเพื่อนกับผม เป็นเพราะว่า
ผมหน้าตาน่ากลัว ฟันใหญ่ ตาโต หรือเพราะผมเป็นหมาป่า
หรือเปล่า ทุกคนเลยหวาดกลัวผมไปหมด

กลัวว่าผมจะเข้าไปทำร้ายหรือไปแก้งพวกเขา ถึงแม้ผม
จะพยายามทำตัวดีแค่ไหนก็ไม่สามารถลบภาพลักษณ์ที่ทุกคน
มีต่อผมได้ คิดแล้วน้ำตาก็ไหลจะไหล

หลังจากวันนั้นทั้งหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสาม
ก็หลบหน้าผมและตีตัวออกห่างจากผมเหมือนเดิม ผมคงไม่มี
โอกาสเป็นเพื่อนกับพวกเขาแล้วจริง ๆ

จนเมื่อเย็นวันหนึ่งหลังจากเลิกเรียน ผมเดินกลับบ้าน
ตามทางหลักในป่าเหมือนเช่นเคย ผมได้ยินเสียงร้องของเด็ก
ผู้หญิงคล้ายเสียงของหนูน้อยหมวกแดง ผมจึงรีบวิ่งไปดู

ผมเห็นลูกแกะสีตัวกำลังยืนล้อมหนูน้อยหมวกแดงอยู่

“เอาตะกร้าของฉันคืนมานะ” หนูน้อยหมวกแดงร้องบอก

“พวกเราแค่อยากจะได้ดูว่าในตะกร้าของเธอมีอะไรแค่นั้น
เอง” ลูกแกะตัวหนึ่งพูดพร้อมกับหยิบขนมในตะกร้าของหนู
น้อยหมวกแดงขึ้นมา

ขนมปังอ่อน ๆ หอม ๆ ที่ดูเหมือนเพิ่งอบเสร็จใจใหม่ ๆ
ทำให้ลูกแกะทั้งหลายอยากชิม

“โห ดูขนมปังนี้สิ น่ากินจัง ฉันขอกินหน่อยนะ” ลูกแกะ
พูดพร้อมกับอ้าปากลองชิมขนมปังที่อยู่ในมือ

“นั่นขนมของคุณยาย ฉันจะเอาไปฝากท่าน” หนูน้อย
หมวกแดงตอบพร้อมกับคว้าตะกร้าคืน แต่ลูกแกะตัวหนึ่งก็
ผลักรุ่น้อยหมวกแดงล้มลง ทำให้ตะกร้าใส่ขนมตกลงไปที่
พื้นและขนมก็หล่นกระจายไปหมด

“โอ้ย!” หนูน้อยหมวกแดงเริ่มร้องไห้ น้ำตาคลอ

“สมน้ำหน้าไม่ยอมแบ่งขนมให้พวกเราที่ต้องโดน
แบบนี้แหละ” ลูกแกะอีกตัวบอก

“หยุดนะ! เลิกรังแกคนอื่นได้แล้ว” ผมกระโจนเข้าไป
ช่วยเหลือหนูน้อยหมวกแดงที่ล้มลงอยู่

“หมาป่า! วิ่งเร็ว!” พวกลูกแกะตกใจผม แล้ววิ่งหนีกันไป
คนละทิศคนละทาง

ผมจึงช่วยพยุงตัวหนูน้อยหมวกแดงขึ้นมาและเก็บขนม
ที่หล่นกระจายลงบนพื้นไปทิ้ง โชคดีที่ขนมหล่นออกมาเพียง
ไม่กี่ชิ้นจึงยังมีขนมเหลือไปฝากคุณยาย

หนูน้อยหมวกแดงลุกขึ้นมาและเช็ดน้ำตาอย่างเศร้า ๆ
ผมจึงเอ่ยปากจะเดินไปเป็นเพื่อนหนูน้อยหมวกแดงเพื่อไป
ส่งที่บ้านของคุณยาย ระหว่างทางพวกเราไม่ได้พูดอะไรกันเลย

เมื่อถึงบ้านของคุณยายหนูน้อยหมาวกแดงหันมา
ขอบคุณและส่งยิ้มน้อย ๆ ให้ผมก่อนจะเดินเข้าบ้านไป

เช้าวันต่อมาผมไปโรงเรียนตามปกติ แต่ทุกสิ่งกลับดูแปลกไป ลูกหมูทั้งสามตัวส่งยิ้มให้ผมและเดินเข้ามาทักทาย ผมจึงถือโอกาสขอโทษที่ทำให้ลูกหมูหมายเลขสองร้องไห้

“ไม่เป็นไรหรอกเจมส์ วันนั้นฉันตกใจเกินไปเองแหละ ก็อยู่ดี ๆ เธอมุ่งหน้าวิ่งจะมาจับฉันเร็วตอนนั้นฉันยังนึกภาพที่ปู่ของเธอเคยวิ่งมาเป่าบ้านไม้ของฉันพัง ฉันเลยกลัวว่าเธอจะวิ่งเข้ามาทำร้ายฉัน” ลูกหมูหมายเลขสองบอก

“ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะทำให้พวกเรากลัว”

“เธอหวังดีกับพวกเราจริง ๆ แล้วยก้ขอบคุณมากนะ สำหรับเรื่องเมื่อวาน ถ้าตอนนั้นเธอไม่เข้ามาช่วย พวกลูกแกะคงรุมแกล้งฉันไปแล้วแน่ ๆ ” หนูน้อยหมวกแดงบอกพร้อมยิ้มให้กับผม

“เรามาเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะ”

เมื่อลูกหมูทั้งสามและหนูน้อยหมวกแดงพูดจบ อยู่ดี ๆ น้ำตาของผมนั้นเริ่มไหลออกมา ผมดีใจมาก แต่น้ำตาลับไหล และร้องไห้ออกมาแทน

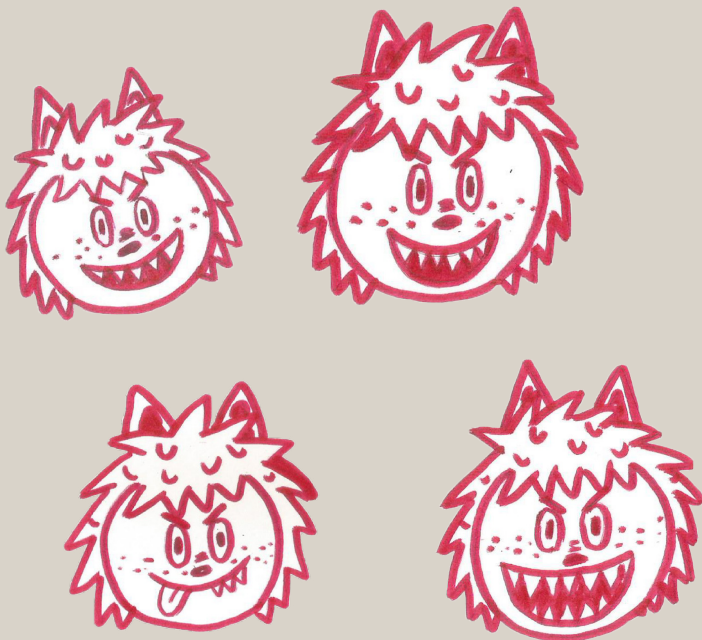
หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาผมกับหนูน้อยหมวกแดงและลูกหมูทั้งสามก็เป็นเพื่อนรักกัน จากวีรกรรมของผมที่ไปช่วยเหลือน้อยหมวกแดง ทำให้เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เคยหวาดกลัวหมาป่าก็เริ่มมาเล่นกับผมมากขึ้นไม่มีใครกรีดร้องหรือมีท่าทีหวาดกลัวเมื่อเห็นผมอีกต่อไป (เว้นแต่พวกลูกแกะที่ชอบรังแก

คนอื่นพวกนั้นไม่กล้าเข้าใกล้พวกเราและก็ไม่มีใครอยากไปยุ่งกับพวกนั้นด้วย)

นอกจากนี้เมื่อพ่อแม่ของผมรู้เรื่องที่ผมได้ช่วยเหลือหนูน้อยหมวกแดงและกลายเป็นเพื่อนกับทุกคนได้สำเร็จ พวกท่านก็ภูมิใจในตัวผมมากท่านเล่าเรื่องราวของผมให้เพื่อนบ้านของเราฟังทุกคน (ถึงแม้ผมจะคอยห้ามพวกท่านไม่ให้เล่า แล้วก็ติดตาม เพราะผมอายเขานะสิ) รวมไปถึงญาติ ๆ ของพวกเราด้วยพวกเขาภูมิใจในตัวผมมากเช่นกัน

ในที่สุดตระกูลหมาป่าของพวกเราก็สามารถลบภาพลักษณ์หมาป่าผู้ดุร้ายและเจ้าเล่ห์ได้สำเร็จและกลายมาเป็นหมาป่าเพื่อนที่แสนดีของทุกคน และตระกูลหมาป่าของพวกเราที่อยู่รวมกันกับทุกคนได้อย่างมีความสุข

จบบริบูรณ์

ป.ล. แต่ถ้าทุกคนไปอ่านเจอในหนังสือนิทานเล่มไหนที่มีหมาป่าดุร้าย
ละก็ เชื่อได้เลยว่านั่นไม่ใช่หมาป่าตระกูลของเราแน่นอน ทุกคนต้อง
เอาใจช่วยเขาแล้วละครับว่าเขาจะกลับตัวได้ไหม แต่อย่างไรก็ตามผมขอ
ให้หมาป่าหรือสัตว์ร้ายตัวนั้นกลับตัวกลับใจได้สำเร็จนะครับ

เพื่อนหมาป่าที่เคยร้าย

เจมส์

หมาป่าไม่ใจร้ายแล้วนะ

จะเป็นไปได้ไหมถ้าหมาป่าเลิกใจร้าย
และกลายเป็นเพื่อนที่แสนดี

เจมส์หมาป่าตัวน้อยในตระกูลหมาป่า
ผู้แสนเจ้าเล่ห์ในนิทาน ไม่อยากจะร้ายอีกต่อไป
เขาจะสามารถลบภาพหมาป่าที่ดุร้ายและเป็น
เพื่อนกับหนูน้อยหมีแดงและลูกหมีทั้งสาม
ผู้ที่กลัวหมาป่าแทบจับใจ!
ได้หรือไม่